

Lubošovo nakupování

Literární reportáž

Je čtvrtek okolo sedmé večer a já čekám na Luboše u supermarketu Billa. Jelikož jsem věděl, že u sebe nenosí mobil a volal mi jen z domova nebo z práce, nemohl jsem mít úplnou jistotu, že tu bude na čas. Po několika odložených schůzkách se s ním konečně setkávám. Přichází pomalým krokem, podepírající se malou hůlkou. Po krátkém přivítání jsme se vydali do obchodu. Na sobě měl rukavice z pevné látky a jakmile jsme došli k prvnímu regálu, sundal si je a hned si pro jistotu vydezinfikoval ruce. Poté vytáhl noviny a vyskládal jimi dno železného vozíku a u sekce s ovocem si nabral solidní dávku mikrotenových sáčků. *„Proč tohle dělám, k tomu se dostaneme,”* pohotově řekl a my pokračovali. *„No a všechno se teda změnilo, když jsem měl problém se slepým střevem, to bylo ještě za komunismu. No a původně mi chtěli to břicho rozříznout, to jsem odmítl, a tak jsem šel na rentgen. To jsem musel vypít projímadlo a pak jsem skončil na celou noc na záchodě. Pak mi dělali osmkrát klystýr. Od té doby jsem začal mít pocit, že se dostatečně nemyju, a tak moje jakási fobie z nečistot začala.”* Začal velice otevřeně vyprávět. V průběhu, jak mi povídal svůj životní příběh, nabíral zboží v supermarketu a i to, které už bylo v obalu, vložil do mikrotenového sáčku. Celá fobie se mu prý prohloubila, když mu v roce 1987 zemřela babička. *„Byl jsem k ní citově vázaný, protože jako malého mě opatrovala, takže to se mnou zametlo tak, že spolu ještě s touhleto fobií jsem v práci přestal fungovat. Prostě jsem byl nepoužitelný“.*

Doptávám se na další podrobnosti a zjišťuji, že používá silné čisticí prostředky, jako Savo a technický líh, které má vždy při sobě. Zředěné savo využívá i k mytí celého těla. Bez rukavic a dezinfekce by nesáhl ani na madlo v tramvaji nebo na předměty, které vnímá jako znečištěné. Neustále má u sebe velké množství kapesníků, které používá k otírání předmětů, aby se ujistil, že jsou čisté, proto i já s ním přijíždím do sekce toaletních papírů a kapesníků. *„Dnes tady mají posledních pět, tak snad mi to vystačí”.* Spotřeba kapesníků a dalších hygienických potřeb je enormní, a proto se Luboš zaměřuje na nízké ceny, aby to vše ze svého starobního a invalidního důchodu zvládl zaplatit.

Po smrti své babičky ho zanedlouho čekala i smrt rodičů, a tak už byl zcela odkázaný sám na sebe. *„Taky jsem jednou byl na rozboru minulých životů. Paní se poslala fotka a datum narození a za čtrnáct dní mi přišel rozbor. Ukázala mi, že ten poslední minulý život byl za války v koncentráku a já zemřel tak, že jsem spadl do latríny. To byly doby bez internetu a do lékařské zprávy vidět samozřejmě nemohla”.* Kvůli svým obsedantním hygienickým rituálům

se pan Luboš postupně dostal do sociální izolace, nicméně na něm vidím, že je rád, že někomu může říct svůj příběh.

Dostáváme se k placení, dožaduje se klasické pokladny místo samoobslužné. Po dvaceti minutách je pánovi vyhověno a všechny věci v pytlících po průjezdu pásem dává do ještě dalšího sáčku a poté do velké tašky. Vydezinfikuje si ruce a vyhodí noviny ze dna košíku.

„Když mám velký nákup, tak jedu s vozíkem až domů. Nejdřív mě zaměstnanci zastavovali, ale pak to začali ignorovat, když viděli, že ho vždy vrátím.” Vydali jsme se po asfaltové silnici, Luboš chodí prý zásadně po silnici, protože je tu menší šance, že na ní bude nějaký psí výkal. Pomalu jsme se blížili k jeho domu, po cestě potkáváme souseda, který se ujišťuje, jestli je vše v pořádku, protože je zřejmě zvyklý vídat pana Luboše vždy samotného. *„Já jsem na partnerský vztahy měl smůlu už jako mladík, prostě se mi to nepovedlo a vždycky ten vztah skončil dřív než začal. Takže žádná partnerka nebyla, není, no a teď už asi nebude. Teď už bych ani nefungoval, tak je to jedno, teď už je ze mě troska...”* Snažím se ho utěšit, ale nedá si říct. *„...tak znám lidi který jsou o 10 let starší a jsou daleko na tom zdravotně líp. No nic, já jdu domů, no tak se mějte, hezky večer.”*

Rozloučil se, zavřel dveře a já jsem odcházel plný dojmů a překvapilo mě, kolik nového jsem zjistil o osobě, kterou jsem ještě včera vůbec neznal.

Z této hodinu a půl dlouhé konverzace jsem od Lubošova domu odcházel plný dojmů a překvapilo mě hlavně, kolik nového jsem zjistil o osobě, kterou jsem ještě včera vůbec neznal.

Lubošův příběh není příliš veselý, a není na místě posměch nebo se na něho dívat skrz prsty, že se něčeho, pro nás tak nelogického, bojí. Deset procent lidí v Česku se bojí pavouků a to i přes to, že žádný pavouk není na našem území jedovatý. Tito lidé se chtějí cítit co nejvíce normální, a tak jim pomůže, dle mého nejvíce přátelské popovídání.